

[Statsministeren]

naturligvis skal være opmærksomme på i den kommende tid.

Jeg håber, alt dette fører til, at man, når vi når frem til Nordisk Råds session næste gang i Oslo, vil være i stand til at forelægge og få vedtaget ændringer i Nordisk Råds juridiske grundlag, og at vi derefter kan imødesee, at arbejdet i Nordisk Råd bliver endnu mere interessant og vedkommende end før.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svarene, men dog føje til, at jeg nok synes, statsministeren kom lidt let hen over økonomiproblemet ved blot at sige, at man ikke havde fundet, man kunne bede parlamenterne om flere penge.

Hvis der skal være seriøsitet i tingene, skal de jo også hænge økonomisk sammen. I denne rapport, som jeg forstår statsministrene har taget til sig som deres egen, står der på s. 51, at projektvirksomheden, gennem hvilken formelle og uformelle netværk og kontakter knyttes mellem landene, er noget af selve kernen i det nordiske samarbejde. Det er jeg overordentlig enig i. Til denne kerne i det nordiske samarbejde har man i 1991 anvendt 300 mio. kr. Nu kommer statsministeren og siger, at de 200 af dem skal skæres væk årlig, indtil vi har fået opbygget denne fond – muligvis også længere, men i hvert fald, indtil vi har fået opbygget denne fond – på 1 mia. kr.

Det er ikke seriøst, at man på den ene side siger, at det er kernen i arbejdet, og at man så vil skære de to tredjedele af dette arbejde væk for at få en kulturfond. Jeg synes, statsministeren skylder os et bedre svar på, hvordan økonomien og seriøsiteten skal hænge sammen – fonden har vi forstået hvordan skal bringes til veje – i selve det nordiske arbejde.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne sige statsministeren tak for svarene på min ordførertale, men der er noget, jeg gerne vil bore en lille smule i, og det er ikke i spørgsmålet om regeringsmedlemmernes deltagelse, for dér synes jeg at statsministerens formulering var helt charmerende, nemlig at statsministeren intet havde at erindre imod, at tingene bliver ved med at være, som de er, og det synes jeg lyder helt fint, men i spørgsmålet

om Nordisk Råds indflydelse på budgettet. Der ligger rent faktisk et ændringsforslag til Helsingforsaftalen, hvor Nordisk Råds parlamentarikere ikke er nævnt. Det er et konkret ændringsforslag, og hvis det bliver vedtaget, vil det indebære, at det ikke er en ret for parlamentarikerne hverken at blive orienteret eller at udtale sig. Jeg vil derfor gerne endnu en gang gentage mit spørgsmål, om statsministeren vil foreslå, at dette ændringsforslag bliver fjernet.

Det sidste, jeg vil appellere til statsministeren om, er følgende: Når man nu vil i gang med denne kritiske gennemgang af de projekter, som Nordisk Råd beskæftiger sig med – og det synes jeg er en udmærket idé; det vil jo nok være et ret omfattende arbejde, hvis det skal gøres alvorligt, og det skulle jo meget nødig sluge flere ressourcer, end man forestiller sig der skal ud af det – så vil jeg gerne appellere til, at de fagudvalg, som de pågældende institutioner sorterer under i Nordisk Råd, også bliver involveret og holdt underrettet og får mulighed for selv at komme med indspark i debatten.

Når jeg siger det, er det, fordi jeg som medlem af Socialudvalget i den tid, jeg har siddet i Nordisk Råd, har været med på adskillige besøg på de institutioner, som Nordisk Råds Socialudvalg har med at gøre. Det har været nogle meget spændende besøg, der faktisk har givet os ret store erfaringer med mange vigtige sagsområder, og på den måde synes jeg, vi kan supplere hinanden fra ministerrådets og delegationernes side i fagudvalgene med hensyn til de erfaringer, vi har med de organisationer og instanser, som ligger i Nordisk Råds og Nordisk Ministerråds regi.

Anker Jørgensen (S):

Jeg har kun nogle ganske korte bemærkninger. Den ene er til hr. Helge Adam Møller, der var inde på, at det tidligere havde knebet noget med det nordiske samarbejde, og at det var stagnerende. Der er ingen tvivl om, at dette, at Danmark blev medlem af EF, og at de andre lande faktisk følte sig nærmest som absolutte modstandere af samarbejdet, gav anledning til forskellige ting. Man turde næsten ikke røre ved EF-problemet og dermed heller ikke rigtig gøre noget ved det nordiske, hvor de fandt, at der måske var en bro til det europæiske.